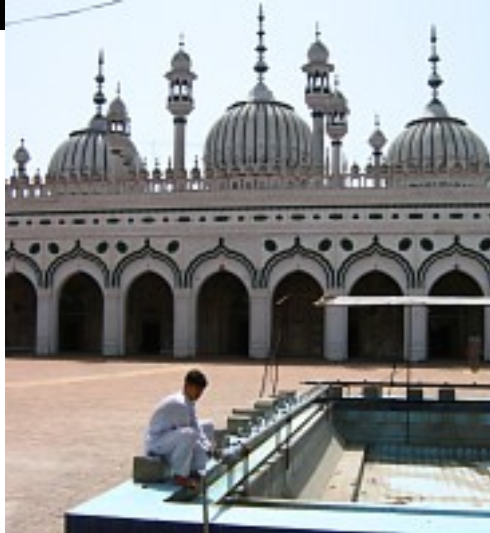

© Dina Štěrbová 1. 10. 2006

Úvodem cítíme povinnost vysvětlit našim čtenářům neplánovanou odmlku na našich stránkách. Jak možná ti zkušenější tuší, došlo k ní ze zdravotních důvodů, které zase v zemi jako je Pákistán nejsou tak překvapivé. Stalo se, jak už to bývá, že jsme nedopatřením v domě našeho hostitele vypili láhev neprofiltrované vody z jeho studny, kterou vložila jako pitnou do ledničky osoba přechodně zastupující jinak spolehlivého správce domu. Tomuto správci, Kašmíranovi Nasírovi, zemřela žena a musel proto za rodinnými povinnostmi do své vísky v Azad Kašmíru. Důsledky této nešťastné souhry náhod si asi dovedete představit ...

Mezitím, v pondělí 25.9. započalo v muslimském světě důležité období Ramadánu, období půstu před velikými svátky i v jiných světových náboženstvích tradovaného, s tím rozdílem, že tento je mnohem přísnější a striktněji dodržovaný. Věřící se v jeho průběhu totálně zdržuje pití, stravy i kouření od svítání po západ slunce, za co potom od Alláha očekává různé výhody a ocenění své disciplíny. Z této jedné z nejzákladnějších povinností muslima jsou vyjmuti jen nemocní, těhotné ženy, děti do určitého věku (mimořádně kluci jsou i zde

zvýhodnění), přestárlí a kupodivu i osoby na cestách. Paradoxně se tato úleva ale netýká řidičů, protože řízení je jejich zaměstnáním a proto je asi užitečné si dobře rozvážit, jestli s takovým vyhladovělým, dehydrovaným a unaveným řidičem podstoupíte cestu třeba po karakorumské highway. Podobných rozporů se zdravým rozumem by se našlo asi více a člověk si celkem přirozeně klade otázku, zda nějaký bůh opravdu podobné věci od svých vyznavačů potřebuje a když ne, tak kdo je vlastně potřebuje. Protože nám podobné otázky příliš nepomůžou, jen tiše i hlasitě nadáváme, když vidíme, jak je pracovní doba v kancelářích, kde doposud neodbavili naši humanitární zásilku z celního prostoru v Karáčí, ještě kratší a efektivnost práce ještě nižší, než tomu bylo před týdnem.....

Také agresivita řidičů s blízcím se večerem exponenciálně roste, až se zase konečně ozvou sirény jako při náletu, žhavé slunce spadne pod obzor a decibely z početných amplionů ukončí pro tento den hladovění. Ramadán se cyklicky opakuje každých 12 lunárních měsíců a proto s mírným skluzem v datu počítaného podle slunečního kalendáře a trvá vždy jedno celý jeden měsíční cyklus od novu po ten další. Proto bylo možno v pondělí večer pozorovat hloučky lidí vyhlížejících sotva znatelný srpeček znovuzrozené luny a následně reagujících nadšeným voláním i nekonečnými modlitbami z ochraptělých amplionů veřejného rozhlasu. Kdyby Vás snad napadlo, že víra by měla mít niternější nástroje a její vyznavači by snad mohli chápat, že každý má právo sám rozhodnout jestli chce být probuzen amplionem ve čtyři ráno, aby mohl snídat před východem slunce, byli byste asi umlčeni většinovým argumentem, že se nacházíte v islámské republice. Ano, Islám je zde státním náboženstvím a i pouhá myšlenka rozluky církve a státu je zde navzdory všemu pokroku 21.století považovaná za kacířskou. Dodržováním ramadánu, který je jen jednou z pěti základních, povinností muslima zdaleka nekončí. Další jsou povinnost 5 x denně se modlit v pravidelných intervalech od východu až po západ slunce, vyznávat hlavní dogma v podobě prohlášení: "Allah je jediný Bůh a Mohamed je jeho prorok" a také, jakmile to životní okolnosti dovolí, vykonat pout do Mekky nebo do obdobného i když méně známého poutního místa. Poslední, pátou základní povinností je platit "zakath", milodar ve výši 1 procenta osobních úspor ve prospěch chudých, který se přerozděluje prostřednictvím duchovních.

Můžeme si myslet co chceme, ale skutečností je, že náboženství, které toto všechno a ještě mnoho snad i kontroverznějšího svým vyznavačům nařizuje je jedním z nejmasovějších na této planetě (asi 1.3 mld lidí) a nutno je brát na vědomí pokud možno s laskavým pochopením, anebo alespoň s tolerancí. Protože platí, že dělící čára mezi lidmi není daná hranicemi, bohatstvím, barvou pleti či rozdíly ve víře, nýbrž vede napříč srdci a myslí lidí. A proto nic nezkazíme, když se zařadíme mezi ty lidi, kteří vidí řešení problémů těch nejbídnějších z bídných v podání pomocné ruky. Myslím, že tento způsob nazírání není ani naivní, ani sentimentálně romanticky a provází lidskou civilizaci hodně dlouho. Jen si vzpomeňte na bosého mnicha v kutně, který již před tolika stoletími rozmlouval s ptáky, bylo mu líto i vsi a s chudými se rozdělil i o to poslední. A přes veškerou zdánlivou směšnost a prostotu jej následovalo a stále následuje tolik lidí dobré vůle....